

„Lélegzetelállító kalandregény, tele ármánnyal, csavarokkal,
lebilincselő mágiával és kellő mennyiségű romantikával.”

– *Booklist*

THESE REBEL WAVES

lázadó hullámok

finep
selection

SARA RAASCH

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S A R A R A A S C H

THESE REBEL WAVES

l á z a d ó h u l l á m o k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Panti fény

Gyakorisága: rendkívül gyakori

Előfordulása: a folyószéli
homoklerakódásokban

Megjelenése: hosszú fehér
száron kis fehér magok

Módszer: morzsolás

- a magot ujjal szétmorzsolni
és elhajítani

Haszna: gyűlékony

Prológus

BENAT GALLEGO tizenhárom évesen végignézte, ahogy a nagybátyja és az unokatestvére elég.

Azt mondogatta magának, hogy ez is csak olyan, mint az összes többi máglyahalál. Ideges nézők gyűlnek a katedrális pázsitjára, a füvet taposva igyekeznek minél előrébb jutni az udvar végében zajló eseményhez. Az egyházzsolga monxék súlyos fekete csuhában sürgölődnek majd a máglyák körül, fát tesznek a tűzre, irányítják a póznákat és köteleket biztosító katonákat. Ben pedig néma rettetéssel figyeli a történeteket az árnyékból a Szent Neus katedrális mellől, aminek tornyain az ólomüveg ablakok túlságosan is a Kegyes Isten bíráló szemére emlékeztetik.

Csakhogyan amikor Ben megállt az udvaron, ahol a katonák védték őt a harsány tömegtől, tudta, hogy ez most más. Attól a pillanattól fogva más volt, hogy az apja kimondta az ítéletet, hiszen nemcsak Asenzio Elazar Vega Gallegóként, Argrid királyaként, az örök egyház eminenciásaként bíraskodott – a saját fivérét ítélte el eretnekiségért.

Ben elméje képtelen volt feloldani az ítélet és a Rodrigu bácsikájával kapcsolatos boldog emlékek közötti ellentétet. Mennyit kergette őt és az unokatestvérét, Paxbent a palotában, amikor még kicsik voltak, hosszú végtagjai ragados pókhálóként ejtették foglyul az önfeledten kuncogó Paxbent, és ő tűzte az ezüst inkvizítorjelvényt Ben tunikájára az áhítatos királyi udvar szeme láttára egy hónapja.

Az inkvizítor-szertartás napja volt Ben életének legbüszkébbike. A katedrálisban állt, készen arra, hogy csatlakozzon a bűnöket a Kegyes Isten doktrínája alapján megítélő társadalomhoz. Paxbent tizenhárom évesen vezették volna be, és egy nap átvette volna az apja főinkvizítori posztját, Ben pedig az apjához hasonlóan az egyház királya és vezetője lett volna.

Csakhogy Rodrigu bűnei szétzúzták ezt az álmot.

Ben mellkasa elszorult, a visszafojtott zokogás azzal fenyegette, hogy térdre kényszeríti.

– *A nagybátyád és az unokatestvéred áruló* – mondta neki Elazar.

– *Elárulták Argridot, amikor pénzzel támogatták a Szent Loray-i lázadókat. Elárulták a Kegyes Istent, amikor a szigetről származó ördögi mágiával éltek. Kénytelenek vagyunk megtisztítani a lelküket.*

– De hát ő tanított – suttogetta Ben most, mintha a beszélgetés felidézése változtathatna a jelenen. – Szent Loray mágiájáról tanított. Elmondta, melyik növény jó és melyik gonosz. *Ismerte a gonoszt.* Nem lehet az ördög cinkosa. Nem lehet.

– *Tisztaság a mennyei létért. Öszinteség a lelkünk üdvéért. Erény, valódi ártatlanság. Bűnbánat, szerénység és tartózkodás. Jóakarát, mely az Ő szívéből fakad. A Kegyes Isten öt alappillére, valljuk hát e tanokat!*

Ben tüdeje ólommal telt meg. Hiszen együtt énekelte ezt a himnuszot az unokatestvérel az istentiszteleteken. Paxben mindig is

cérnahanagon kornyikált, de miután rájött, hogy Benből majd kipukkad a nevetés, már szándékosan vinnyogott. Ott álltak egymás mellett, Ben igyekezett leküzdeni az éneklés közben rátörő kunco-gást, Paxben pedig olyan hamisan énekelt, hogy Ben nem csodálko-zott volna, ha még a szentek is befogják márványfülükét.

A himnusz véget ért, és Ben már nem tudott mire összpontosíta-ni. Nagy nehezen kinyitotta a szemét.

A nagybátyját az első máglyához vezették. Hamarosan követi majd az unokatestvére is.

Az argridi gyarmat Szent Loray-ról származó ártalmas mágia ke-reskedelmén kapták őket. Rodrigu ismerte az ottani lázadókat. Elő-segítette az ördögi mágia terjedését Argridban. És Paxbent is bevon-ta ebbe.

Ben hátrapillantott a vállá felett, megnyalta sós ajkát. Az apja a katedrális lépcsőjén állt, narancssárga talárja megidézte a Kegyes Is-ten bűnbánat alappillérét jelképező szentet, Szent Aracelyt.

Elazar teljes meggyőződéssel a szemében meredt a még meggyúj-tatlan máglyákra. Nem gyötörte lelkiismeret-furdalás. Nem bánkó-dott.

Egy széllokés a több évtizednyi tisztítótűzek miatt örök korom, hamu és parázs elegyét hozta magával az udvaron. Ben a máglyák fe-lé fordult, hiszen ő Benat Elazar Asentzio Gallego, és egy nap átveszi majd az apja helyét. A Kegyes Isten őt választotta ki a népe vezetésére.

De szerettem Rodrigut. Szerettem Paxbent.

Mindkettejüket annyira szerettem, hogy attól már bizonyára én is gonosszá váltam.

Adeluna Andreu tizenegy évesen már egy teljes éve katonaként szolgált.

A homályos új-dezai kocsmá zsúfolásig telt vendégekkel, ami Szent Loray fővárosának ezen részében leginkább folyami kalózat jelentett. Testszaguk a párás levegőbe vegyült, ezért Lu visszafojtott lélegzettel törölgette a hátsó kijáráthoz közeli üres asztalt az olajos ronggyal.

– *Ki kell derítenünk, hajlandók-e a kalózat csatlakozni a forradalomhoz* – magyarázta Lunak az anyja, miközben felkészítette őt a rejtkehelyen. – *Hallottunk pletykákat, miszerint gyülekeznek, de...*

– *Nem pletykákat hozok. Hanem információt* – felelte Lu, papagájként ismételve a szüleitől tanult szavakat.

A felkelők gyerekei tágra nyílt szemmel figyelték őt a korlát réssein keresztül, félelmük még most is arra sarkallta Lut, hogy kihúzza magát.

A megfelelő információval tér majd haza. Megteszi, amit csak kell, hogy a szülei visszaküldhessék az argridiákat az óceán túlsópartjára, oda, ahová tartoznak.

Az egyik közeli asztalnál az ittas kalózat felordítottak, mire Lu ugrott egyet ijedtében, ujjai megfeszültek a rongyon. Szinte érezte az apja kezét a vállán; arra készítette, hogy minden egyes információmorzsát begyűjtsön, mintha maradékok után kotorászna a vendégek tányérján.

A figyelem szemlátomást egy bizonyos asztal felé irányult. A többi kalóz újra meg újra odapillantott, fegyverük végig a kezük ügyében volt, testtartásuk óvatosságról árulkodott.

Lu közelebb óvakodott az asztalhoz, rongyával a hátsó fal mentén húzódó pultot törölgette.

– Merrefelé húzol? – kérdezte egy szúrós kék szemű, sápadt férfi krokodilbőr alkarvédőben, fagyűrűkkel szőke szakállában. – Téged is nyaggatnak a lázadók, nem?

– Képtelenség levakarni őket – felelte egy aranybarna bőrű, sötét kerek szemű férfi.

Lu azonnal felfigyelt a tetoválásra az arcán, két függőleges vonalacska futott két vízszintesen. A négy isten jelképe, akiket a kontinensen lévő Tuncay-ben imádtak. És a szőke férfihoz hasonlót is látott már nem egyet Új-Dezában, a mecht folyamikalóz-szindikátus Szent Loray-i területének közepén álló városban.

Amikor az első telepesek megérkeztek a szárazföldről távoli, lakatlan, dzsungel borította szigetre, már több mint egy évszázada egyetlen király vagy császár keze sem ért el idáig. A lehetőségek és a szabadság hazája volt – egészen addig, amíg Argrid gyarmatosította a szigetet.

Válaszképp négy kalózsindikátus jött létre, azokból a bevándorlókból, akik a többi országból érkezve telepedtek meg Szent Loray-en: a Mechtvidékről, Tuncay-ből, Emerdonból és Grozdából. A független szindikátusok vérrel és pisztollyal védik magukat Argridtól, magyarázták Lunak a szülei, de a forradalom azt akarta, hogy minden Szent Loray-i lakos fogjon össze, hogy megalapíthassák a saját országukat. És a folyami kalózok egészen mostanáig nem akartak csatlakozni hozzájuk.

De Lu előtt most a négyből két különböző szindikátushoz tartozó beszélgetett.

Pulzusa megugrott.

– Az egyház étetésbe fogott. Elégeti a növényeket, megégeti az embereket – mondta a tuncay-i. Belekortyolt a korsójába. – Tudtam,

hogy Argrid ellenünk fog fordulni, de mi akadályozza majd a forradalmárokat, hogy miután legyőzik Argridot, ők is éppolyan pocsekul uralják Szent Loray-t?

– Nem bízom bennük. – A mecht kalóz felpattant, ököllel az asztalra csapott, korszájából a sör borostyánszínű zuhatagban ömlött lefelé. – Én magam jobban uralkodnék Szent Loray-en, mint ezek a lázadók! A mecht kalózoknak kellene irányítani.

A tuncay-i felugrott. Kalóztársai odasereglettek köré, de a mechtnek is megvolt a maga csapata – kardjukat kirántották a hüvelyéből, célra tartott pisztolyaikat kibiztosították.

Lu elejtette a rongyot, és a szitokzápor közepette már rohant is kifelé.

– Meg egy nagy francokat fogjuk hagyni, hogy a mecht barbárok átvegyék az uralmat!

– Hol van most a négy istened, te tuncay-i ribanc?

Lu maga mögött hagyta a veszedelmes ivót, és kisietett az éjszakai Új-Deza utcáira. Az épületek párától csillogtak, a meleg levegőt átjárta a szigetet behálózó folyók vizének fullasztó szaga. De nem ettől kapkodta úgy a levegőt a macskakövön szaladó Lu, a rettegés fojtogatta.

Az apja kilépett az árnyékból két halvány fénnel égő lámpa közé. Háromszögletű sapkája eltakarta ugyan Tom szemét, de amikor a kocsmából kiszűrődő üvöltözés felé fordította a fejét, mosolya szomorúságról árulkodott.

Lunak el kellett volna ismételnie, amit hallott. De amikor pisztoly dördült odabent a kocsmában, mégis egy kérdés bukott ki a száján:

– Miért nem akarnak segíteni nekünk megállítani Argridot, apu? Hát nem akarnak békét?

A kalózsindikátusok segítségével a lázadók végre kiűzhetnék Arg-ridot Szent Lorayról. A háború véget érne, Lunak nem kellene többet ilyen küldetéseket vállalnia, a lázadók gyerekeinek nem kellene félelemtől rettegnie, hátha Argrid úgy dönt, hogy őket is meg kell tisztítani...

Az apja kedvesen megszorította Lu állát.

– Nem sok esélye volt, hogy sikerül együttműködésre bírni a kalózokat, kicsikém. Másképpen kell véget vetnünk a háborúnak.

Lu szíve elfacsarodott.

– Új küldetésre kell mennem, igaz?

Tom arcán büntudat suhant át, de aztán büszkén mosolygott le rá.

Lu éppúgy kapaszkodott az apja büszkeségébe, mint ahogyan a reménybe. Még akkor is, ha elszorult a torka. Még akkor is, ha már érezte a vér fémes szagát.

A kalózok nem álltak készen arra, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek a háború lezárásáért. Ő viszont igen.

A meleg ellenére is jeges ujjakkal szorította ökölbe a kezét.

– Ez az én Lulu bogyóm! – Tom megpuszilta a homlokát. – Rád mindig számíthatok.

Devereux Bell tizenhárom éves volt, és egyedül ezt nem hozták fel ellene, a gonoszságát bizonyítandó. Kénytelenek voltak egy székhez kötni, nehogy megint szökni próbáljon. Az ajtózsanérokon jól látzott a legutóbbi kísérletének nyoma, az ágyából kifeszezett szög-gel esett nekik.

Maga Vex sem számított rá, hogy sikerrel jár, csak jó érzés volt emlékeztetni őket, hogy nem adta fel.

A missziós ház – *börtön* – felett lógó harang hat éles kongással jelezte az időt. Kórus zendített rá odafent, az egyik emeleten, hangjuk leszívárgott a magányos cellákba. Himnuszaiuk öszinteségről, erényről, tisztaságról, bűnbánatról és egyebekről szóltak, amikre Vex szándékosan rá sem hederített.

A szétkarcolt zsanér felnyögött, az ajtó kitárult. A folyosóról beszűrődő pislákoló fáklyafény megtöltötte Vex celláját, mire lehajtotta a fejét, keze ökölbe szorult, és a csuklóját szorító kötél megfeszült.

Amint a börtönőr megállt előtte, Vex felkapta a fejét, és arcon köpte a férfit.

Az őr fekete csuhájának ujjába törölte az arcát.

– Az elmúlt éjszaka sem volt hatással a szívedre, *herexe*.

Herexe. Eretnek, rendes argridi nyelvjárásban. Arra emlékeztette Vexet, hogy egy Szent Loray-en létesített argridi pokolban raboskodik épp.

Vex lehajtotta a fejét, mocskos haja meglebbent, ahogy nagy kortyokban nyelte az áporodott levegőt, ami olyan párás volt, hogy inkább tűnt ivásnak a dolog, mint lélegzésnek. Tudta, mi következik. Még több őr érkezik majd, imádkoznak vagy szentírást olvasnak fel. Minden egyes nap ez történt már...

Nem is emlékezett, mióta. És ezt kifejezetten mulatságosnak találta. Vex kuncogni kezdett.

– Nevetségesnek találod, *herexe*? – förmedt rá az őr.

– Fiatal vagyok – felelte Vex, és hátradőlt a széken. – Te viszont nem vagy az. Életem célja lesz végignézni, ahogy kicsinál ez a munka.

A folyosó többi cellájában mozgolódni kezdtek a lázadók és mindenki más, akit Argrid Szent Loray-i mágia használatán kapott.

– Gyenge vagy – kántálták az örök a többi cellában. – Gonosz vagy. Engedtél az ördög csábításának. A Kegyes Isten tisztítson meg!

A Kegyes Isten mentse meg mindazt, ami a lelkedből megmaradt.
Gyenge vagy. Gonosz vagy.

Vex őre halkan felsóhajtott, majd fel-alá kezdett járkálni. Vex ki-
rázta a haját az ép szeméből. A bebörtönzése óta nem zavarta a sérü-
lése, hiszen minek neki két működőképes szem, ha a börtönélet eny-
nyire kiszámítható? Most mégis hátrányban érezte magát, mert csak
baloldalt látta az őret.

A börtönőr megtorpant, elgondolkozott.

– A Kegyes Istennek tervei vannak azokkal a lelkekkel, akik nem
adják meg magukat.

Vexet tetőtől talpig elöntötte a pánik. Az arckifejezése is épp elég-
gé árulkodó lehetett.

– Nem a máglya – nyugtatta meg az őr elmosolyodva.

Csuhájának redőiből egy üvegcsébe rejtett levelet húzott elő.

Egy egyházi őr, akit azzal bíztak meg, hogy az ördög mágiájának
használatán kapott embereket büntesse, *mágiát használna?*

Csakhogy az őr nem magyarázkodott. Kinyitotta az üvegcsét, és
a szék támlájának nyomta Vex fejét. Vex felkiáltott, de hiba volt ki-
nyitni a száját, az őr azonnal belenyomta a levelet.

Vex önkéntelenül is lenyelte. A keserű levél szétporladva csúszott
le a torkán.

Minden egyes izma megváltásért könyörgött. Vex üvöltött, vére
forrt az ereiben, végtagjaiban szétszakadni látszottak az inak a köte-
lek alatt.

– Gyenge vagy – imádkozott az őr. – Gonosz vagy. A Kegyes Is-
ten tisztítson meg! – Szavak, üres szavak és *fájdalom*. – A Kegyes Is-
ten mentse meg mindazt, ami a lelkedből megmaradt.

I

Hat évvel később

ÚJ-DEZA MISSZIÓS HARANGJA tízszer egymás után kondult meg a párás reggeli levegőben. Lu ide-oda billegett elnyűtt csatos cipőjének orrán. Hamarosan ismét megkezdődnek a béketárgyalások a Szent Loray-i Demokratikus Tanács és az argridi delegáció között a kastélyban, ő mégis a tó nyugati szélét ölelő piacon ragadt. De már csak egy dolog hiányzott, aztán mehet is az ispotályba, hogy utána egyenesen a kastélyba siessen, és végighallgassa az elmúlt hónapban mindennaposá váló fárasztó vitát.

Ez a gondolat csillapította kissé az idegességét. Talán *annyira nagyon* azért nem kell rohannia.

– Ez nem ér hat gallénál többet – mondta Lu a portékáját a gőzhajója fedélzetéről kínáló árusnak.

A tőle jobbra álló hajón a sziget farmjairól származó kókuszt, zöld banánt és hatalmas, tüskés jackfruitot lehetett venni, a balra

horgonyzón pedig északi cserzőműhelyek kézműves bőrárukat kínáltak. Ez az árus növényi mágiával kereskedett.

A férfi a himbálózó hajó fedélzetére ejtette a ládát, mire a növény-nyel teli üvegcsék egymásnak koccantak.

– Megugrott a kereslet a csüngő páfrány iránt. Hús galle.

– Megugrott a kereslet – visszahangozta Lu tompán.

Nevetés csiklandozta a torkát. Micsoda ironia, hogy egy eszméletvesztést okozó növényről alkudozik, amikor itt helyben képes lenne elaludni! Túl sok éjszakát töltött Annalisa mellett az ispotályban egymás után.

Az árus összehúzott szemmel vizslatta.

– Tudod, mire jó a csüngő páfrány, nem? Egyetlen szippantás a füstjéből, és órákra kiüt egy felnőtt férfit. Ha nem tudsz rendesen aludni, akkor a város kellemesebb részein a gyógyszertárakban készítenek tonikokat az olyan csinos kis teremtéseknek, mint amilyen te vagy.

Lu pontosan ezért jött a sejtései szerint kalóz áruhoz. Akik a törvény betűjéhez ragaszkodva kereskedtek a mágiával, azok vagy egyszerű, bőrvédő és étvágycsökkentő növényeket kínáltak, vagy nyugtató és erősítő tonik formájában, felhígítva, mással keverve árulták a veszélyesebb növényeket. Az elixírkészítés komoly, gyakorta időigényes munka, amire csak kevesen vállalkoznak, és Lu nehezen tudott volna meggyőzni egy törvénytisztelő árust, hogy igenis tudja, mit csinál, nyugodtan adjon el neki egy olyan erős alapanyagot, mint amilyen a csüngő páfrány.

Ha lett volna más választása, Lu biztosan nem olyasvalakitől vásárol növényi mágiát, aki kilopta azt a sziget egyik folyómedréből. Olyan folyómedrekből, amik most már a Szent Loray-i Tanács tulajdonát képezték.

A fenyegető vihar csípőssé változtatta a levegőt, íze az áporodott folyóvízre emlékeztetett egy csipetnyi keserű elektromossággal, a felvillanó szikrák ígéretével. Egy csapatnyi lengén öltözött lány és fiú vonult a dokk végében, oda-odafütyentettek a matrózoknak és az eladóknak.

Lu visszagyömöszölte kósza fekete tincseit a tarkókontyába, és igyekezett fékezni magát.

– Ha ötven gallét akarnék költeni egyetlen adag löttyre, amit a gyógyszerészek altatónak neveznek, de valójában gyengére főzött kamillatea némi kúszó narkotiummal, akkor igen, valószínűleg Szent Loray egy előkelőbb részén lennék. De nem tudom elképzelni, hogy még sokáig űzi ezt a foglalkozást, ha minden vásárlóját így kifaggatja, *kalóz*.

Lu máris bánta, hogy ilyen pimaszul beszélt, de a jelek szerint az eladónak is megvolt már róla a véleménye. A hosszú, fagyűrűkkel díszített szőke szakáll, a sápadt bőr és a ruháján lévő prém alapján a férfi egyértelműen a mecht szindikátus tagja volt, ami Szent Loray Új-Dezától délre fekvő vidékét nyilvánította magáénak, egészen a partvidékig.

– Biztosra akarok menni, hogy nem ugrasz bele olyasmibe, amivel nem tudsz megbirkózni – magyarázta az árus. – Nem árulhatok mindenkinek csak úgy, főleg olyanoknak nem, akik még a végén saját magukban okoznak kárt a mágiával.

– Hogy saját magamban okoznék kárt? – Lu előkapta a *Szent Loray gyarmat botanikai csodáit*, a sziget első telepeseinek a kézikönyvét. – A vérekes szeme alapján tisztában van a kúszó narkotium hallucinogén hatásával, de azt is tudta vajon, hogy ha összekeverik a maga túlárazott csüngő páfrányával, akkor az így kapott gyógyital...

...végre álmod hozhat a barátom szemére. Az ispotályban haldoklik, és ez az egyetlen gyógyital, ami segíthet...

Lu elhallgatott, kezdett úrrá lenni rajta a kétségbeesés.

Szent Loray-i katonák csapatai vonultak keresztül a saras rakparton, elhaladtak annak a dokknak a végében, ahol Lu is tartózkodott. A következő dokknál már óceánjáró hajók is kiköthettek, ahol egy háromárbócos hajó épp kürtszóval üdvözölte a szigetet, aztán leeresztette a pallóját.

Bevándorlóhajó volt a Mechtvidékről, a kontinens legészakabbra fekvő országából érkezett mindazokkal, akik maguk mögött akarták hagyni a hazájuk klánháborúit, hogy helyette Szent Loray szabadságát élvezzék.

Az eladó megvárta, míg a katonák eltávolodtak, majd hirtelen Lu felé hajolt az áruval teli asztal felett.

– Hallgass már, te lány! Ti, argridiak olyan könnyedén bajba sodortok másokat!

Lu mellkasában forrón lüktetett a sértés felett érzett harag.

– Nem argridi vagyok. Hanem *Szent Loray-i*.

– És ez mégis mit jelent, édesem? Argridinak tűnsz. Talán tuncay-inek. Tehát valamennyire kötödsz valamelyik országhoz a kettő közül, ahogy én is kötődöm a háború dúlta jeges pusztán élő távoli klánokhoz, nem számít, hogy épp ezen a szigeten vagyunk. Olyan nincs, hogy valaki *Szent Loray-i*. Na, te *argridi*, veszel valamit vagy sem?

Lu vöröset látott a dühtől.

Amikor évszázadokkal ezelőtt felfedezték Szent Loray-t, ez a vízi útvonalaiiban mágiával teli lakatlan sziget a lehetőségek vidéke volt.

Amikor csoportostól vándoroltak ide az emberek a kontinensről, a szabadságot jelentette.

Amikor két évszázaddal a kontinens öt országa közötti törékeny béke megszületése után Argrid magának követelte a szigetet, és az egyik szent után a Szent Loray nevet adta neki, valahogy még mindig reményt sugárzott.

Aztán, amikor ötven évvel azután, hogy Argrid gyarmatosította Szent Loray-t és az egyház úgy határozott, a mágia tisztátalan, és messzire sodor a Kegyes Istentől, a sziget az ellenállás jelképévé vált.

Ezt jelenti, ha valaki Szent Loray-i. Hogy hisz abban, ami a szigetet volt, és amivé válhat. Egy egységes, a csodáit elfogadó, remény-nyel teli országgá.

Lu nem volt tuncay-i, argridi pedig aztán főleg nem, még akkor sem, ha az anyja révén barna bőre tuncay-i arany árnyalatot kapott, az apja révén pedig szögletes argridi vonásokkal büszkélkedhetett.

A szülei Szent Loray-iek voltak. Ahogy ő maga is.

– Hogy állhat itt – hajolt közelebb Lu a kalózhoz –, mágiát árulva, bár tegyük hozzá, hogy mindezt illegálisan teszi, hiszen mindketten tudjuk, hogy törvényt szeg, miközben legyint arra a rengeteg vérre és áldozatra, aminek ezt a szabadságot köszönheti?

A kalóz felhorkant.

– Jaj, mert te úgy megérted, milyen áldozatot hozni, igaz, kislány? Hány éves is voltál, amikor véget ért a háború? Kilenc? Tíz?

– Tizenkettő voltam, amikor a forradalmárok megdöntötték Argrid uralmát – válaszolta Lu. Erősebben szorította a *Botanikai csodákat*, a borító viharvert, puha volt az ujjai alatt. – De már jóval azelőtt is Szent Loray-i voltam. És jóval azután is Szent Loray-i leszek, hogy maga rájön, a Tanács ugyanazt a védelmet és biztonságot kínálja, mint a szindikátusa, csak sokkal jobb áron.

A kalózsindikátusok akkor születtek meg, amikor Argrid Szent Loray gyarmattá nyilvánította a szigetet. Megvédték magukat a

szigeten, mikor egy elnyomó, vallásos ország megtörte a békés együttélés kimondatlan szabályait. A szindikátusok aggódtak amiatt, hogy Argrid gyarmatosító tervei elnyomást jelentenek majd.

És a félelmük be is igazolódott, amint az argridi egyház elkezdte megtisztítani a lakosságot.

De a forradalmárok megnyerték a háborút, és megalakították a Tanácsot, hogy törvénykezzenek, adót szedjenek, munkalehetőségeket teremtsenek, támogatást és növekedési lehetőséget biztosítsanak – hogy *mindenkinek* segíthessenek a szigeten. Szent Loray-nek többé nincs szüksége a kalózsindikátusokra. Immár önálló országgá vált.

A kalóz elhúzta felső ajkát.

– Tudod, mit? Jól van. Vidd a csüngő páfrányt hat galléért, és takarodj a hajómról!

Lu lenyelte a gondolatait, a dühét, a bánatát. Az árus kinyújtott tenyerébe nyomta a pénzt.

– Köszönöm – mondta.

A férfi égnek emelte a tekintetét.

– Csak hagyjál, hadd dolgozzak békében!

Lu fogta a portékát, és a dokk felé fordult.

Senki sem akart beleszólni a férfi dolgába. A Tanács csupán azt szerette volna, ha ő és az összes többi kalóz hozzájárul ahhoz, hogy Szent Loray egységes országként működjön, ne pedig négy különböző kalózsindikátus versengjen a természeti kincsekért, folyamatosan hadakozva egymással.

Lu a táskájába csúsztatta a csüngő páfrányt, majd a könyvét ölelve felpillantott, ujjai szorongva simítottak végig a borítót csúfító, golyó ütötte lyukon.

A frissen érkező mecht bevándorlók a piaci standok közelében gyülekeztek. Az egyik gyerek az anyja alsószoknyájába csimpaszkodott. *Remény*, sugárzott a szeméből. *Csoda*.

Lu szíve belesajdult. Mit tesz majd vajon a család, amint alább-hagy ez a remény? A kontinensről érkező bevándorlók közül nem mindenki csatlakozott az óhazájukhoz tartozó szindikátushoz. És jó néhány kalóz feladta a bűnöző életmódját, amint a Tanács felajánlotta a lehetőséget, hogy Szent Loray-ivé válhat. A sziget most élettel telt meg, állampolgárokkal és bevándorlókkal, akik mind munkára, megfelelő szállásra és tiszteletre méltó, eredményes Szent Loray-i jövőre számíthattak.

Csakhogy közel egy évszázadnyi szindikátusi hűséget nem lehet egy csapásra felszámolni.

De nem baj, a Tanács rendet teremt. Tető alá hozzák ezt a békét Argriddal. És Lu alig várta, hogy végre valami olyan ártalmatlan dolgra koncentrálhasson, mint a mágikus növényi főzetek.

Ujjai szorosabban kulcsolódtak a *Botanikai csodákra*, a part menti sár a cipőjét marasztalta, ahogy beleveszett a piaci tömegbe. Kezét ismét a táskájába csúsztatta, hogy megkeresse a csüngő páfrányt.

Csakhogy bőrkeményedéses ujjakba ütközött.

– Ó! – szólalt meg az ujjak gazdája, ajka mosolyra húzódott. – Hiszen ez nem is az én táskám!

Az ösztönei úrrá lettek Lun, még mielőtt finoman és nőiesen reagálhatott volna: ökölbe szorította a kezét, és orrra vágta a zsebest.

A fiú üvöltve hátrakapta a fejét. A tenyerébe rejtette az arcát, egyik tágra nyílt szemével aggódalmasan pillantott rá, a másikat szemkötő és kócos fekete haj takarta.

– Megütöttél! – kiáltotta szemlátomást őszinte döbbenettel.

Nem sokkal lehetett idősebb Lunál, szél tépázta vonásaihoz sötétebb bőr párosult, úgyhogy valószínűleg nem a helyi mecht szindikátushoz tartozott. Ruhái rongyosak voltak, és az arcához kapott kezén fényes *R* betű éktelenkedett az ívelt *V* és az argridi keresztbe tett kardok mögött. Az argridi egyház ezzel bélyegezte meg mindazokat, akiket mágiahasználaton kaptak és *megtisztítottak*.

Ahogy Lu felfogta, mit lát, rettegés lett úrrá rajta. Megütött valakit.

Az árusok és a vásárlók is őt bámulták. Két katona, aki eddig a bevándorlók hajójával foglalatoskodott, most Lu felé fordította a figyelmét.

Lu visszanézett a zsebesre. Éles vonásaival és bőrének vörösesbarna árnyalatával argridinak tűnt, ami még a félelme ellenére is idegesítette őt. Az ő apja is Argridból származott, ahogy jó néhány korábbi lázadó. Bár mind keményen küzdöttek azért, hogy törvénytisztelő Szent Loray-iként tekintsenek rájuk, az olyanok, mint ez a fiú is, csak tovább szították a többség Argrid iránt érzett gyűlöletét.

A fiú megtapogatta az orrát, kezén vérfolt éktelenkedett. Ismerős volt az öltözéke, főleg a szemkötő...

– Devereux Bell? – hasított Luba a felismerés, mire a fiú szemöldöke egészen a hajáig szaladt. – Devereux Bellre próbálsz hasonlítani?

A hírhedt kalóz a hiányzó jobb szeméről volt híres a szigeten, meg persze azért, mert egyetlen kalózsindikátushoz sem tartozott. A kalózok egyetlen erkölcsi ismérve az, hogy hűségesek a szindikátusukhoz. Devereux Bell arról vált ismertté, hogy ő volt az egyetlen, aki pusztán a legénységére támaszkodva szállt hajóra, és régebb óta építette sikeresen függetlenként tolvajkarrierjét, mint bárki más, több mint egy éve húzta már.

A *sikeresen* ebben az esetben annyit tett, hogy nem adta be a derekát, nem állt be egyik szindikátushoz sem, és nem is gyilkolták meg.

A gyerekek a hiányzó fél szeme alapján utánozták, amikor eljátszották a hírhedt brigantit. A kalózsindikátusok gyűlölték, amiért mágiát lop a területükről anélkül, hogy megfizetné a jussukat, a Szent Loray-i Tanács pedig nagyjából ugyanezért megvetette őt, de mivel Devereux Bell túl jól ismerte a szigetet, és még a legelszántabb hajtóvadászatok előtt is elmenekült, sosem kerítették kézre.

A fiú vöröslő fogakkal elmosolyodott.

– Ki ne akarna Szent Loray legrettegettebb kalóza lenni?

Már majdnem a nyakukon voltak a katonák. A fiúnak fel sem tűnt. Lu a katonákra pillantott, erre már csak fel kellett figyelnie a fiúnak is.

De az továbbra is mosolyogva őt vizslatta.

– Ki vagy te? – kérdezte.

A katonák ekkor lecsaptak rá, két oldalról megragadták a karját.

– Zaklatod a hölgyet? – förmedt rá az egyik.

A fiú felnézett a katonákra, mosolya lehervadt.

– Ó, vigyetek el! – trillázta. – Már nem is merek abban reménykedni, hogy ismét napfényt láthatok!

Lu és a katonák zavarodottan felvonták a szemöldöküket. A kalóz továbbra is nyájasan mosolygott. Megbolondult?

Az egyik katona megköszörülte a torkát.

– Elnézést kérek, hölgyem... többé nem fogja zaklatni.

Lu elgondolkodva bólintott. A katonák elrángigálták a kalózfút, aki – amennyire fél szemmel ezt tehette – rákacsintott. Vér folyt lefelé az arcán.

Éles kongás hasított a levegőbe, a harangok az óra ütését visszhangozták. Fél tizenegyre járt.

Lu megmozgatta sajjó ujjait, és balra indult, míg a katonák jobbra mentek, a Regolit-tó fölötti sziklán ülő kastély felé. Most még hálsabb volt, amiért egyébként is meg akarta látogatni Annalisát az ispotályban, mielőtt visszatér a béketárgyalásra – legalább lenyugszik majd, és nem dobog úgy a torkában a szíve.

Egyszer mégis visszanézett a katonákra és a kalózra: épp átvágtak egy verejtéktől nedves nyaksálakat, sókérges háromszögletű sapkákat, krokodilbőrrel díszített rongyos bricseszeket viselő, saras ruhaszegélyű csoporton. A többségük a sziget állampolgára volt, a Tanács által engedélyezett standokon rendes Szent Loray-iek árultak, ők vették át a növényárut a katonáktól, és éppolyan keményen dolgoztak, mint azok, akik a vérüket adták a szabadságukért.

A sziget sokat fejlődött azóta, hogy megszabadultak az argridi hatalomtól. Mindazt a védelmet és támogatást, amit korábban a szindikátusok nyújtottak, a Tanács is képes volt biztosítani, mindaz a szabadság, amivel a kalózok úgy hitték, törvényt szegve bírhatnak csak, összefogva sokkal fenntarthatóbb rendszerben lehetett az övék. És az olyan fiúk, mint ez a kalóz is, aki mások kizsebelésére fecsérlete az idejét, egy nap hasznossá válhatnak majd saját maguk és a társadalom számára is.

Szent Loray a második esélyek országa.

Lu teljes szívéből hitte ezt.

Szent Loray összes szigete közül Új-Deza mesélt leginkább a sziget történelméről. Régen mecht településként Port Visjorn névre hallgatott, a Mechtvidék szent fehér medvéje után, de aztán Argrid ezt választotta fővárosául, és saját szája szerint átnevezte. Most az eredeti mecht település egyszintes viskói hatszintes argridi lakóépületek

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mellett álltak, fatákolmányokként duzzogtak a kőházak szomszédságában. Kaotikus látványt nyújtottak, igencsak szomorú emlékeztetőjeként annak, mennyire szereti Argrid rákényszeríteni magát olyan helyekre, ahol nem látják szívesen.

Mégis volt valami megnyugtató Új-Dezában. Mintha csak azt akarta volna mondani, hogy: *Hé, túléltem a forradalmat, és ha nekem sikerült, akkor neked is fog, rádásul te minden bizonnyal jóval összeszedettebb vagy, mint én.*

Vex épp ezért választotta ezt a kikötőt a letartóztatására. Tetszett neki ez a város.

Arra viszont nem számított, hogy a kiszemelt áldozata *megüti*. Azt hitte, sikítani fog, ráncigálja majd a táskáját, pont annyira vonja magára a figyelmet, hogy a katonák letartóztassák őt, azzal viszont egyáltalán nem számolt, hogy a lány ilyen rohadt pontosan céloz az öklével.

Amikor az örök behajították Vexet az új-dezai kastély alatti egyik gyűjtőzárkába, még mindig folyt az orrából a vér. Olyan helyet választott magának, ahonnan ép szemével jól belátta a cella többi részét, de mivel kénytelen volt hátrahajtani a fejét, nem tudta alaposan szemügyre venni, kikhez csatlakozott. Hangokat hallott – goromba férfihangokat –, és egy pillanatra pánikba esett, kénytelen volt választani: elvérzik, vagy jól megnézi magának a cellatársait.

Számítania kellett volna rá, hogy a lány agresszívan reagál. Azért választotta őt, mert észrevette a kezében tartott könyv borítóján a golyó ütötte lyukat, a forradalom egyértelmű emlékét. A többség szerette volna, ha begyógyulnak a háborúban szerzett sérülések, és továbbléphetnek, de ez a lány ott a piac közepén a háború emlékét dajkálta a karjában, miután gyakorlatilag *leüvöltött* egy szemlátómást kalóz árust.